

DE OPNAME VAN DE GEMEENTE **EN DE GROTE VERDRUKKING**

• door Peter van Beugen

IS ER EEN OPNAME VAN DE GEMEENTE EN ZO JA, WANNEER VINDT DIE PLAATS? HOEWEL DIT NIET DIRECT EEN FUNDAMENTELE KWESTIE IS, WORDT ZIJ OM TWEE REDENEN IN IEDER GEVAL STEEDS ACTUELER. IN DE EERSTE PLAATS NATUURLIJK OMDAT HET MOMENT STEEDS DICHTERBIJ KOMT DAT GELOVIGEN HET ANTWOORD OP DIE VRAGEN UIT EIGEN ONDERVINDING ZULLEN LEREN. IN DE TWEEDE PLAATS OMDAT DE DISCUSSIE OVER DIT ONDERWERP STEEDS VAKER OPDUIKT. DE REDEN DAARVOOR IS DAT DIT ONDERWERP IN EEN GROTERE SAMENHANG STAAT MET DE VISIE OP DE GEMEENTE, DE EINDTIJD EN OP DE WIJZE WAAROP GODS BELOFTEN IN VERVULLING ZULLEN GAAN. HET BETREFT HIER DUS MEER DAN EVANGELISCH-DISPENSATIONALISTISCHE HAARKLOVERIJ. DAT HET ONDERWERP RELEVANT IS, MOGEN WE AFLEIDEN UIT HET FEIT DAT DE APOSTEL PAULUS HIEROVER, GEÏNSPIREERD DOOR DE HEILIGE GEEST, IN DE TWEE BRIEVEN AAN DE GELOVIGEN IN THESSALONIKA GEDETAILLEERDE UITLEG HEEFT GEGEVEN.

Lange tijd in de kerkgeschiedenis stond 'de opname van de gemeente' helemaal niet op de theologische agenda, laat staan de vraag of dit voor of na de grote verdrukking zou plaatsvinden. Nog sterker: de hele idee van een wederkomst van Christus en een toekomstig op te richten Vrederijk lag onder een dikke laag stof. Immers, 'Gods koninkrijk verbreidde zich door de kerk en zo zou het blijven tot de jongste dag'. Hoewel er altijd wel een onderstroom is geweest waar het profetische woord meer aandacht genoot, kwam hierin pas op grote schaal verandering in de tijd van het Reveil en sindsdien heeft onderwijs over de Wederkomst, de opname en het Vrederijk een vaste plaats verkregen in de evangelische theologie.

Het grote kader

Zoals gezegd, grijpen de vragen als puzzelstukjes in een aantal randvragen en kunnen ze dan ook pas bevredigend worden beantwoord als alle puzzelstukjes samen spanningsvrij in elkaar passen en zonder lege plekken achter te laten. De belangrijkste onderwerpen in dit verband zijn: (1) waarin

onderscheidt zich het wezen van de Gemeente van Israël en wat is haar bijzondere positie? (2) is er volgens de profetieën een toekomst voor Israël en hoe zullen die profetieën in vervulling gaan? (3) is er een wederkomst van Christus en een op te richten Vrederijk? (4) welke gebeurtenissen gaan aan deze wederkomst van Christus vooraf en welke rol spelen Israël en de Gemeente daarin? (5) waar spreekt de Bijbel over de opname van de Gemeente en hoe passen die Schriftplaatsen in het grotere kader? Nu zijn over veel van de hier genoemde vragen al goede boeken en artikelen verschenen en binnen het kader van dit artikel kunnen we niet elk daarvan uitputtend behandelen. Ik zal dan ook volstaan met het wijzen op een aantal 'sleutelplaatsen' in de Schrift en verwijst de geïnteresseerde lezer naar de uitgebreide hoeveelheid literatuur die over dit onderwerp bestaat voor verdere studie.

Wat zijn bedelingen?

Alvorens ik echter overga tot de bovengenoemde punten wil ik eerst een Bijbels begrip 'van stal halen' dat een centrale rol

speelt in de evangelische theologie en dat, ook in onze eigen kringen, steeds meer in de verdrukking lijkt te komen, namelijk dat van de *bedelingen* (iedereen die dit woord nog in de mond durft te nemen wordt al snel verdacht van ‘ultra-dispensationalisme’). De idee van de bedelingenleer is dat God zich, in de uitvoering van zijn heilsplan met deze aarde, in verschillende tijden van verschillende groepen mensen bedient door welke Hij een relatie aangaat met deze wereld – een relatie die bovendien gekenmerkt wordt door een voor die tijd karakteristieke openbaring, grondslag en verantwoordelijkheid of rentmeesterschap. Het grootste onderscheid maken we daarbij tussen Israël en de Gemeente. In de oude bedeling nam Israël voor God een bevoorrechte plaats in, die gebaseerd was op de beloften aan de aartsvaders, de wet van het verbond en de besnijdenis. De volken waren in die tijd ‘vreemd aan het burgerschap van Israël... en zonder hoop en zonder God in deze wereld’ (Ef.2:11-12).

In de huidige bedeling is Israël als zodanig voor een tijd terzijde gesteld (Hos. 1:8-12, 2:20-22, Rom.11:11-24, 25-36, 2Kor.3:13-16) en de Gemeente neemt nu een centrale plaats in door de relatie met de verheerlijkte Heer. Kenmerkend voor deze tijd zijn de openbaringen van de verborgenheden aangaande Christus en de Gemeente, de inwoning van de Heilige Geest en de bediening van het evangelie van de genade dat voor alle mensen toegankelijk is, ongeacht hun afkomst en status. Zo zegt Paulus: ‘Mij, de allergeeringste van alle heiligen is deze genade gegeven om de onnaspeurlijke rijkdom van Christus onder de volken te verkondigen, en voor allen in het licht te stellen wat het rentmeesterschap (Gr. οἰκονομία, ‘bedeling’) is van de verborgenheid die van alle eeuwen verborgen was in God, die alle dingen geschapen heeft, opdat nu aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten door de gemeente de veelvoudige wijsheid van God bekendgemaakt wordt’ (Ef.3:8-11). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat ‘genade’ een onbekend begrip was in de oude bedeling of dat ‘verbond’ een lege huls is in de nieuwe bedeling; maar het grotere kader waarin bepaalde begrippen staan, is wel wezenlijk anders. In deze tijd heeft ieder mens op aarde toegang tot het heil in Christus door bekering en wedergeboorte, zonder dat hem de noodzaak van besnijdenis of Mozaische geboden wordt opgelegd en dat is een wezenlijk andere situatie dan in de oude bedeling.

Israël en de Gemeente

We onthouden dus dat een bedeling enerzijds een *tijdperiode* is, en tegelijkertijd ook haar eigen *karakter* heeft: een stelsel van voor die tijdperiode kenmerkende waarheden (openbaringen, verantwoordelijkheden). Ook de huidige bedeling is een periode in Gods heilsplan; uiteindelijk vindt dat plan zijn voltooiing in de bedeling van de volheid der tijden (Ef. 1:10), wanneer alles wat in de hemelen en op aarde is onder één hoofd zal zijn samengebracht. Dat zal gebeuren wanneer Christus zijn heerlijk Vrederijk hier op aarde zal oprichten. Hoewel er dus sprake is van een zekere continuïteit of voortschrijding, verloopt de opvolging van de bedelingen dus niet als een kleurloze historische aaneenschakeling. De bedeling van de Gemeente is niet zomaar een voortzetting van het oude verbond, waarbij de Gemeente de plaats inneemt van Israël, de doop de plaats van de besnijdenis, en verder alles zo’n beetje ‘bij het oude blijft’. Nee, Israël en de Gemeente hebben elk hun eigen beloften, hun eigen zegeningen, hun eigen verantwoordelijkheden en hun eigen bestemming in Gods heilsplan. Het aanbreken van de huidige bedeling ging geopenbaard met de daarbij behorende kenmerken, dat gelovigen uit Israël en uit de volken samen een mystieke eenheid vormen met Christus (Ef.4:16, 1Kor.12:12-31, Ef.5:28-30), dat zij bijzondere hemelse zegeningen beërven (Ef.1:1-14), dat zij met Hem zullen regeren over zichtbare en onzichtbare machten (Ef.1:20-23) en dat zij straks in zijn Vrederijk zegeningen vanuit de hemel zullen bedienen over deze aarde (Op.21:9-22:5). Deze kenmerken vallen Israël niet ten deel, niet in het verleden, noch in de toekomst. Zij daarentegen vormen straks hier op aarde het centrum van zegen, onderwijs en aanbidding, zie o.a. Jes. 2:1-5, 60:1-22, Zach.14:16-21, Ps.117:1-2. Evenmin als het begin van de huidige bedeling dus een geruisloze overgang was vanuit de oude bedeling, zal dus ook het einde van de huidige bedeling een geruisloze overgang zijn naar de toekomstige tijd. En evenzeer als het begin van de huidige bedeling gepaard ging met ingrijpende gebeurtenissen (verwerping van de Messias, vernietiging van de tempel, terzijde stelling van Israël, uitstorting van de Heilige Geest), zo zal ook het einde van deze bedeling en het aanbreken van de volgende gepaard gaan met ingrijpende, zelfs apocalyptische gebeurtenissen. De reden dat ik uitvoerig bij het onderscheiden van de bedelingen heb stilgestaan, is dat het een nuttig instrument vormt bij de bespreking van de eerder genoemde punten.

Een verborgenheid

Wij zouden het misschien handig hebben gevonden als al die bedelingen ergens in de Bijbel netjes voor ons op een rijtje waren gezet, maar dat is niet het geval. God heeft zelfs lange tijd dingen ‘verborgen’ gehouden voor de mensen, die Hij pas in het Nieuwe Testament bekend heeft gemaakt. De profeten van het Oude Testament zagen vooruit naar de vervulling van Gods beloften voor Israël en de komst van de Messias, waardoor het rijk van vrede en gerechtigheid zou worden ingeluid. Voor hen was verborgen dat met de komst van de Messias dat rijk *niet* direct zou aanbreken, maar dat er daarentegen eerst een andere periode zou aanbreken, waarin de Gemeente van Christus zou worden gevormd. Paulus spreekt over de verborgenheid ‘dat zij uit de volken mede-erfgenamen en mede-ingelijfden en mede-deelgenoten zijn van de belofte in Christus Jezus (Ef.3:1-6), over de verborgenheid van Christus en de Gemeente (Ef.5:32), de ‘verborgenheid van het evangelie’ (Ef.6:19), ‘de verborgenheid onder de volken’ (Kol.1:27) en eveneens over de verborgenheid van de opname. In 1Kor.15:51-52 zegt hij: ‘zie ik zeg u een verborgenheid. Wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, in een oogwenk, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt en wij zullen veranderd worden’. Dat doden worden opgewekt was geen verborgenheid. Daniël zegt immers ‘velen van hen die slapen in het stof der aarde zullen ontwaken’ (Dan.12:3). Wél nieuw is dat de levenden eveneens veranderd worden en wel nádat de doden zijn opgewekt. De enige andere plek waar Paulus over deze gebeurtenis schrijft, is in 1 Thes.4:15-20: ‘de doden in Christus zullen eerst opstaan, daarna zullen wij, de levenden die overblijven, samen met hen in wolken worden opgenomen, de Heer tegemoet in de lucht’. Aangezien het hier een verborgenheid betreft, spreekt Paulus hier dus niet over Israël maar over de Gemeente. Samenvattend kunnen we zeggen dat de bedeling van de Gemeente buiten het gezichtsveld van de profetieën ligt en dat ook de gebeurtenis die het einde van die bedeling kenmerkt, nl. de aanwezigheid van de Gemeente op aarde, een verborgenheid was. Voorafgaand aan de komst van de Heer naar de aarde, zullen doden en levenden worden veranderd en opgenomen in de wolken, de Heer tegemoet in de lucht. Andere verborgenheden hangen samen met de vorm die het Koninkrijk van God in de huidige bedeling aanneemt (Math.13:10-17, 34,35). Die verschilt wezenlijk van de verwachting van het Koninkrijk volgens de Oudtestamentische profetieën, aangezien er geen sprake is van een directe Godsregering,

maar er juist een voortgang van het kwaad in plaatsvindt, dat pas in de voleinding van de eeuw wordt geoordeeld. Deze culminatie van het kwaad en verval wordt ook verwoord in o.a. 1Tim.4:1, 2Tim.3:1 en 2Petr.3:3.

De toekomst van Israël

Zowel het Oude als het Nieuwe Testament spreken op meerdere plaatsen over het toekomstige herstel van Israël. Het is bijna 2000 jaar verstoken geweest van het bezit van het beloofde land, maar de Bijbel zegt dat deze situatie duurt ‘totdat’ God ingrijpt ten gunste van zijn volk. De eerder aangehaalde passage uit Hosea zegt: ‘het zal te dien dage geschieden dat ik verhoren zal, luidt het woord des Heren... dan zal ik haar voor Mij zaaien *in het land*, en Mij ontfermen over Lo-Ruchama, en tot Lo-Ammi zeggen: Gij zijt mijn volk. En hij zal zeggen: Mijn God!’ (Hos.2:20-22). De profeet Ezechiël spreekt over een toekomstig herleven van Israël (Ez.37:1-14) en zelfs expliciet over het herenigen van de twee stammen met de tien stammen, in de tijd dat zij samen zullen wonen in het land, dat [iemand uit] David vorst zal zijn en dat alle volken zullen weten dat God te midden van zijn volk woont (Ez.37:15-28). Deze profetie kan onmogelijk in vergeestelijkte zin op de Gemeente worden toegepast aangezien daarin geen onderscheid gemaakt kan worden tussen twee en tien stammen. Evenzo spreken Joël (3:1-21), Amos (9:14, 15) Jesaja (2:1-6) en tal van andere profetieën over een toekomstig herstel van Israël in bewoordingen die men niet recht kan verklaren zonder aan de letterlijke betekenis voorbij te gaan. Ook het Nieuwe Testament zegt: ‘want als hun [Israëls] verwerping de verzoening van de wereld is, wat zal hun aanneming anders zijn dan leven uit de doden?’ (Rom.11:15). ‘Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend is, opdat u niet wijs bent in eigen oog, dat er *voor een deel* over Israël verharding is gekomen, *totdat* de volheid van de volken is ingegaan, en zo zal *heel Israël* behouden worden’ (Rom.11:25). Tot slot wijs ik nog op een sleutelpassage in het boek Daniel. De engel Gabriël deelt hem mee dat ‘zeventig weken zijn bepaald over *uw volk* en over *uw heilige stad*, om de zonde af te sluiten... en eeuwige gerechtigheid te brengen’ (Dan.9:20-27). De eerste 69 weken, waarbij een week een periode van zeven jaar aanduidt, duren tot op de komst van de Messias (vs.26). De laatste week heeft betrekking op ‘het einde’ of ‘de voleinding’ (vs.26, 27). Wanneer dat is, valt uit Daniël niet op te maken, maar volgens de woorden van de Heer Jezus zelf doelt deze profetie op de periode die direct voorafgaat aan het moment dat de Zoon des mensen zal terugkomen en verschijnen vanuit de hemel (Matth. 24:15-31).

Hieruit leren we dus dat aan de wederkomst van Christus en aan het uiteindelijke herstel van Israël een periode van zeven jaar voorafgaat, die bepaald is over *het volk Israël* en over *de stad Jeruzalem*. De Heer Jezus geeft met betrekking tot die periode aanwijzingen voor de zijnen die dan in Judéa wonen, dat zij moeten vluchten en bidden dat die dag niet op een sabbat zal vallen.

De wederkomst van Christus

We hebben eerder al gezien dat de bedeling van de Gemeente een verborgenheid was in het Oude Testament. Dit verklaart waarom de *wederkomst* van Christus in veel profetieën niet te onderscheiden is van zijn eerste komst. Zo staat bijv. in Jes.9:5,6: ‘want een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare, Raadsman, sterke God, eeuwige Vader, Vredevorst. Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van zijn vader David en over zijn koninkrijk, doordat hij het sticht met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid’. De geboorte van de Zoon heeft plaatsgevonden, maar de oprichting van het rijk waarin de vrede eindeloos is, moet nog plaatsvinden. Evenzo Zach.9:9-10: ‘Jubel luide, gij dochter van Sion, juich gij dochter van Jeruzalem! Zie uw koning komt tot u, hij is rechtvaardig en zegevierend, nederig en rijdend op een ezel, op een ezelhengst, een ezelinnejong. Dan zal ik de wagens uit Efraïm en de paarden uit Jeruzalem tenietdoen, ook de strijdboog wordt tenietgedaan; en hij zal de volken vrede verkondigen, en zijn heerschappij zal zich uitstrekken van zee tot zee en van de Rivier tot de einden van de aarde’. De intocht van de koning heeft plaatsgevonden, maar de wapens zijn allerm minst uit Jeruzalem tenietgedaan en het rijk van zijn wereldheerschappij is nog toekomstig. De Heer Jezus spreekt zelf over zijn komst met de wolken en toekomstig koninkrijk (o.a. Matth.24:29-35, 16:27-28, 25:31-34), de engelen spreken ervan bij zijn hemelvaart (Hand.1:5-8) evenals de profeten van het O.T en het N.T. (o.a. Dan.7:13, Zach.14:1-7, Op.1:7). Uit deze Schriftplaatsen blijkt bovendien dat de komst van de Heer voorafgaat aan de oprichting van zijn Vrederijk (zie ook Op.20:1-6)!

In verband met de wederkomst wijs ik op een uitdrukking die de Schrift vaak in dit verband gebruikt, namelijk *de Dag van de Heer*. In zijn breedste zin wijst dit op de periode dat de regering van de Christus op aarde zichtbaar zal zijn. Bij de uitdrukking inbegrepen is ook de periode die direct aan zijn verschijning

voorafgaat, namelijk de periode van oordelen die noodzakelijk over deze aarde moeten komen om het kwaad weg te doen en het onrecht en de hoogmoed van de mensen te bestraffen: Jammert, want de dag des HEREN is nabij; hij komt als een verwoesting van de Almachtige’ (Jes.13:6); Blaast de bazuin op Sion en maakt alarm op mijn heilige berg! Dat alle inwoners des lands sidderen, want de dag des HEREN komt. Want hij is nabij! (Joël 2:1, zie verder o.a. Jes.13:9, Joël 1:15, 3:4, 4:14, 1Thes.5:1-3). Die oordelen, behorend tot de Dag van de Heer, zullen plots over de aarde komen. Er zal voor de mensen die dan de aarde bewonen geen ontkomen meer aan zijn (1 Thes.5:3) en zij zullen wijzen op het naderende einde en de verschijning van de Heer.

Op dit punt waren de Thessalonikers in verwarring gebracht. Zij leden onder dermate grote verdrukkingen dat zij – ‘geholpen’ door een brief van een pseudo-apostel – in de veronderstelling leefden dat de dag van de Heer al was aangebroken. Het antwoord dat Paulus hen geeft is van cruciale betekenis. ‘Maar beste Thessalonikers’ zegt hij, ‘jullie weten toch dat dat helemaal niet kán?!’ Hoe zij dat hadden kunnen weten legt Paulus nog eens uit (2Thes.2:1-10): die dag kan niet komen als niet *eerst* de afval is gekomen en de mens van de zonde, de zoon van het verderf is geopenbaard. Pas als die gekomen is, *dán* kan de Dag des Heren komen. Welnu, ‘maar als die mens van de zonde nu intussen eens gekomen was (bijv. een Romeinse keizer), dan was daarmee toch ook de Dag des Heren aangebroken?’ *Deze optie sluit Paulus echter uit!* Die mens *kán* namelijk niet komen want er is iets dat hem tegenhoudt. En pas als hij die tegenhoudt zal zijn weggenomen, pas dan kan de mens van de zonde worden geopenbaard en pas *dán* zal de Dag des Heren komen. Laten we allereerst goed de strekking van Paulus’ argumentatie volgen. Paulus zegt namelijk niet dat het ‘*gezien de tijd*’ nog niet mogelijk was dat de gelovigen die Dag zouden meemaken, bijv. omdat dat pas in latere dagen zou plaatsvinden. Nee, Paulus geeft aan dat het *gezien het verloop van de gebeurtenissen* onmogelijk was dat de gelovigen die Dag zouden ondergaan: (1) *eerst* moet de tegenhouder van de aarde worden weggenomen en (2) pas *dan* wordt de mens van de zonde geopenbaard en (3) pas dan komt die Dag des Heren. Met andere woorden: het gelijktijdig aanwezig zijn van de tegenhouder en van de mens van de zonde is hierdoor uitgesloten. Het Griekse woord voor ‘tegenhouder’ is in vs.6 overigens onzijdig en in vs.7 mannelijk. Aangezien (a) Paulus juist dit argument gebruikt om de *gelovigen* ervan te overtuigen dat *zij niet* in de Dag van de Heer

leefden en aangezien (b) de Schrift nergens anders spreekt van een tegenhouder die zal worden weggenomen vóórdat de mens van de zonde kan komen, is de conclusie al haast dwingend dat de tegenhouder blijkbaar met de Gemeente zelf te maken heeft. De Schrift biedt voldoende aanknopingspunten voor deze visie. (1) De Gemeente bestaat uit gelovigen die het zout der aarde zijn en dus een bederfwerende werking hebben. Haar tegenhoudende werking kunnen wij in dat licht dus goed verstaan. (2) Bovendien is de Gemeente de *woonplaats* van de Geest (Gr. mannelijk, maar soms ook onzijdig, zie Joh.14:26, 15:26, 16:13, 14!). Nu zegt 2Thes.2 dat de verborgenheid van de wetteloze al werkt, maar de wetteloze zelf niet geopenbaard kan worden. In diezelfde zin zegt Johannes dat de geest van de antichrist al in de wereld is, maar dat de antichrist zelf nog moet komen (1Joh.4:3, 2:18, Matth.24:5, 24), om eraan toe te voegen 'Hij die in u is [=Geest van God] is groter dan hij die in de wereld is [=de geest van de antichrist]. Als de inwonende Geest dus niet langer als tegenhouder aanwezig is, kan eindelijk de antichrist zelf en de mens van de zonde worden geopenbaard. Dat de Geest in die hoedanigheid niet meer in de wereld is als de Gemeente is weggenomen blijkt ook uit Joh.14:17, waar immers staat dat de wereld de Geest niet kan ontvangen. Waar is Hij dan, als de Gemeente uit de wereld is weggenomen? Is de Geest dan plotseling helemaal uit beeld verdwenen? Natuurlijk niet; ook tijdens de grote verdrukking is Hij werkzaam, maar dan wel in een heel ander karakter! In het boek Openbaring vinden we de Geest terug (Op.4:5, 5:6) als 'zeven vurige fakkels' en 'zeven ogen' uitgezonden over de hele aarde. Hij is dus betrokken bij Gods werk en oordelen over de aarde, maar Hij woont daar niet meer. Pas in het allerlaatst zal Hij, volgens Joël 2:28-32, Zach.12:10) opnieuw worden uitgegoten, ditmaal op het huis van Israël en allen die zich daarin bevinden.

De grote verdrukking

We hebben tot nu toe gezien dat aan de huidige bedeling van de Gemeente een einde komt als de doden en levenden worden veranderd en in wolken opgenomen; dat de bedeling van de Gemeente in karakter verschilt van Gods handelen met Israël; dat Christus zal wederkomen voorafgaand aan het Vrederijk en dat Hij daarin wereldwijd zal heersen in gerechtigheid en vrede; dat de Bijbel spreekt over een toekomstig herstel van Israël en de stad Jeruzalem en dat in samenhang daarmee een periode van zeven jaar wacht die direct aan de wederkomst van Christus voorafgaat; dat de Dag van de Heer zal worden ingeluid door oordelen die over de aarde zullen komen en dat

die periode niet kan komen als niet eerst de tegenhouder, dat is de inwonende Heilige Geest is weggenomen. Laat ons nu inzoomen op wat wij noemen de periode van de grote verdrukking. De Bijbel spreekt daarover in Jer.30:7, Dan.12:1, Matth.24:21, 29, Mark.13:19, Op.3:10 en 7:14. 'Dit nu zijn de woorden die de Here over Israël en Juda gesproken heeft: want zo zegt de Here: angstgeschrei horen wij, schrik en geen heil. Vraagt toch, ziet of een man baart; waarom zie ik dan iedere man met zijn handen aan zijn heupen als een barende en heeft elk gelaat een lijkkleur gekregen? Wee, want groot is die dag, zonder weerga; een *tijd van grote benauwdheid is het voor Jakob*; maar daaruit zal hij gered worden. Op die dag zal het gebeuren, luidt het woord van de Here der heerscharen, dat Ik het juk van hun hals zal verbreken en hun banden zal verscheuren; vreemden zullen hen niet meer knechten, maar zij zullen de Here, hun God dienen en David, hun koning, die Ik hun verwekken zal' (Jer.30:4-9). Het betreft hier een (1) beperkte periode, (2) die besloten is over Israël en (3) die samenhangt met de druk die de volken over hen uitoefenen. Ook Daniël spreekt over een 'tijd van grote benauwdheid, zoals er niet geweest is sinds er volken bestaan tot op die tijd toe. Maar in die tijd zal uw volk ontkomen: al wie in het boek geschreven wordt bevonden. Velen van hen die slapen in het stof der aarde zullen ontwaken, dezen tot eeuwig leven en genen tot versmading, tot eeuwig afgrijzen... maar gij Daniël, houd de woorden verborgen en verzegel het boek tot de eindtijd... '(Dan.12:1-4). Deze tijd van grote benauwdheid speelt zich dus af in de eindtijd en zal zijns gelijke niet hebben sinds er volken bestaan. Dat is dus dezelfde periode waarvan de Heer zelf zegt: 'want er zal dan een grote verdrukking zijn zoals er niet geweest is van het begin van de wereld af tot nu toe en er ook geenszins meer komen zal' (Matth.24:21) en die direct voorafgaat aan zijn wederkomst (24:29). Hieruit wordt ons duidelijk dat deze grote verdrukking dus blijkbaar samenvalt met de periode van de laatste jaar-week (zie onder het kopje 'de toekomst van Israël')! Deze periode dient tot loutering van het overblijfsel van het volk Israël zodat het wordt voorbereid op de komst van de Messias (Zach.13:7-9, Mal.3:1-3). Gaan we nu naar Op.7:14: 'En één van de oudsten antwoordde en zei tot mij: dezen die bekleed zijn met lange witte kleren, wie zijn zij en vanwaar zijn zij gekomen? En ik zei tot hem: Mijn heer, u weet het. En hij zei tot mij: Dezen zijn het die uit de grote verdrukking komen' (Op.7:9-17). Er bevindt zich in dit hemels tafereel dus een groep mensen die verschillend is van het door ons nog nader aan te duiden gezelschap van de oudsten; namelijk zij die uit de grote verdrukking komen. We

mogen daar dus uit concluderen dat de oudsten zelf *niet* uit de grote verdrukking komen. Deze schare echter is in de grote verdrukking staande gebleven en deze mensen hebben hun trouw met de dood moeten bekopen. Op.3:10 tenslotte zegt: 'omdat u het woord van mijn volharding hebt bewaard, zal Ik ook u bewaren voor het uur van de verzoeking, dat over het hele aardrijk zal komen, om te verzoeken hen die op de aarde wonen'. In de boodschap aan de gemeente in Filadelfia wordt niet gezegd dat zij bewaard zal worden voor *verzoeking*. Integendeel, uit andere Schriftplaatsen weten we dat verzoeking, verdrukking en vervolging het deel is van hen die in deze tijd de Heer Jezus willen volgen; zie o.a. Joh. 15:18-16:4, 2Thes.1:3-7, 2Tim.3:12. Nee, de Gemeente zal bewaard blijven voor *het uur* van de verzoeking, dat over het hele aardrijk zal komen, en wel om te verzoeken – niet de Gemeente – maar 'hen die op de aarde wonen'. Met deze woorden wordt de grote massa van de mensheid aangeduid die vijandig is tegen Gods volk (Op.6:10; 11:10), mensen die het beest achterna gaan (13:8) en van wie de naam niet geschreven staat in het boek van het leven (17:8). Het uur van de verzoeking betreft dus niet de vervolgingen en verdrukkingen die *gelovigen* ondervinden van de satan, maar juist de toorn en de wraak van het Lam die *ongelovigen* ondervinden van de zijde van God (6:16, 11:18)! De uitdrukking in Op.3:10 bedoelt ontegenzeggelijk niet dat zij behouden zullen worden *tijdens* het uur van de verzoeking, maar dat zij ervoor bewaard zullen blijven om in dat uur van de verzoeking te komen. Hoewel de woorden van Paulus in 1Thes.1:10 voor meerdere uitleg vatbaar zijn, lijkt hij hier ook op te doelen als hij zegt dat wij 'zijn Zoon uit de hemelen verwachten, die Hij uit de doden heeft opgewekt, Jezus, die ons redt van *de komende toorn*' (zie ook 5:9). Elders in het boek Openbaring wordt wel gesproken over een groep mensen die tijdens het uur van de verzoeking bewaard blijven, dat zijn namelijk de 144.000 (al of niet symbolisch) verzegelden uit de 12 stammen van Israël. Voordat de engel schade mag toebrengen aan de aarde, de zee en aan de bomen, worden zij eerst verzegeld, zodat zij hierdoor niet worden getroffen, net zoals destijds de laatste plagen over Egypte de Israëlieten in het land Gosen niet troffen. Nergens in het boek Openbaring lezen we echter dat de gelovigen uit de Gemeente worden verzegeld en we mogen daaruit afleiden dat zij helemaal niet op de aarde zijn als ze door de verzoeking wordt getroffen.

Samenvattend hebben we gezien dat er een periode van grote benauwdheid is over Jakob die in de laatste jaar-week valt,

aangeduid als de grote verdrukking. Degenen die zich in Judéa bevinden, worden daardoor blijkbaar het zwaarst getroffen. Gedurende deze periode brengt God ook de toorn van het Lam over allen die de aarde bewonen. In de hemel bevindt zich het gezelschap van de oudsten die zelf niet uit de grote verdrukking komen en aan de gemeente te Filadelfia wordt de belofte gedaan dat zij bewaard worden voor het uur van de verzoeking. Dit is een aanwijzing dat de oudsten op één lijn kunnen worden gesteld met de gemeente en dat – overeenkomstig de profetieën van Jeremia en Daniël – de grote verdrukking dus met name Israël zal treffen en dat de Gemeente voor die ure bewaard wordt.

Het boek Openbaring

Laten we de chronologie van het boek Openbaring nader bezien en de groepen die daarin genoemd worden. De oudsten vinden we het eerst terug in Openbaring 4 (vs. 4, 10) en 5 (vs. 5, 6, 8, 11, 14). Zij zingen voor het Lam: U bent waard het boek te nemen en zijn zegels te openen, want U bent geslacht en hebt voor God gekocht met uw bloed uit elk geslacht en taal en volk en natie, en hebt hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters, en zij zullen over de aarde regeren'. Om te beginnen stellen we vast dat het hier *mensen* betreft en geen engelenwezens, immers alleen *mensen* zijn het voorwerp van Gods verlossingswerk. Bovendien kan de parallel met de woorden uit hoofdstuk 1 ons niet ontgaan: 'Johannes aan de zeven gemeenten die in Asia zijn: Hem die ons liefheeft en ons van onze zonden heeft verlost door zijn bloed en ons gemaakt heeft tot een koninkrijk en tot priesters voor zijn God en Vader' (1:4-6)¹. Ook hier betreft het de Gemeente. De oudsten bevinden zich dus *aan het begin* van de grote verdrukking reeds in de hemel en rondom de troon van God, nog voordat de zegels worden geopend en de bazuinen en de schalen volgen. Aangezien het zeker is dat Israël zich aan het begin van de grote verdrukking in ieder geval niet in de hemel bevindt, noch zij die de aarde bewonen, blijft geen andere conclusie mogelijk dan dat deze oudsten de Gemeente zelf voorstellen.

Bepaalde gebeurtenissen in het boek Openbaring vinden plaats in een tijdsbestek dat wordt aangeduid met 42 maanden (11:3, 13:5), 1260 dagen (11:4, 12:6) of tijd, tijden en een halve tijd

¹ Het lied zou theoretisch ook kunnen verwijzen naar de schare die uit de grote verdrukking komt, zie Op.7:9. Dat neemt echter het argument niet weg dat het *mensen* zijn die zingen van de verlossing en de parallel met bijv. Ex.15:1-18 en Op.1:4-6 brengt ons tot de conclusie dat zij hun eigen verlossing bezingen, ook al spreken ze in de 3^e persoon. In beide gevallen betreft het dus de Gemeente die wordt voorgesteld door de oudsten.

(12:14) en dat bestrijkt dus precies de helft van de laatste jaar-week. Aangezien er ook gebeurtenissen worden beschreven die daaraan voorafgaan en dus in de eerste helft van de jaar-week plaatsvinden, en aangezien de oudsten in de hemel worden gezien nog voordat het eerste zegel wordt verbroken, is de enige conclusie dat de Gemeente vóór de laatste jaar-week al is opgenomen. Verder zien wij in Op.13 hoe de mens van de zonde wordt beschreven, die we eerder al zagen in 2Thes.1:3: als het beest dat zichzelf verheft, woorden van lastering spreekt en een beeld voor zich laat oprichten als enig voorwerp van aanbidding. Dit is de mens van de zonde die niet kon komen zolang de tegenhouder er nog was. Maar nu de Gemeente, voorgesteld door de oudsten, zich in de hemel bevindt, eist deze wetteloze zijn plaats op.

In Op. 17 en 18 wordt het oordeel over de grote hoer, de stad Babylon voorgesteld. Elders (Focus op de Bijbel nr. 19, pp.31-34) heb ik reeds beargumenteerd dat deze hoer-Babylon wel het afvallige christendom moet voorstellen dat zich tijdens de grote verdrukking op aarde bevindt; de lezer trekke zelf de vergelijking met de Bruid-Jeruzalem in Op.21:9-22:5. Op.17 en 18 maken duidelijk dat de hoer-Babylon *in haar geheel wordt vernietigd* (18:19). Er blijft niet een deel van het christendom over dat op aarde voortbestaat tot de verschijning van de Heer. Integendeel, als haar vernietiging heeft plaatsgevonden, verplaatst zich het tafereel naar de hemel, waar de bruiloft van het Lam plaatsvindt (Op.19:1, 6-10). Wie de vrouw van het Lam is, maakt Op.21 ontegenzeggelijk duidelijk: de Bruid-Jeruzalem is gebouwd op twaalf fundamenten met daarop de namen van de twaalf apostelen van het Lam, dat is de Gemeente, het huis van God (Ef.2:20-22). De bruid van het Lam, dat is de Gemeente, bevindt zich dus in de hemel en zij staat na haar bruiloft gereed om met Hem te verschijnen als Hij de naties zal oordelen (19:14). We vinden dus de Gemeente, enerzijds voorgesteld als oudsten in de functie van koningen en priesters en anderzijds als Bruid, in de functie van de vrouw van het Lam, in de hemel. Zij is daar al aan het begin van de grote verdrukking en blijft daar tot haar bruiloft, om daarna met Christus te verschijnen. We mogen ervan uitgaan dat het moment dat de gelovigen voor de rechterstoel van Christus worden geopenbaard (zie daarvoor Rom.14:10-12, 2Kor.5:10 - dat is dus niet het oordeel over de volken, Matth.25 of de grote witte troon, Op.20:11-15) voorafgaat aan de bruiloft en wellicht ook aan het tafereel in de troonzaal (Op.4,5).

Ik zal u tot Mij nemen

Dat de Gemeente met Christus verschijnt, zoals we in het boek Openbaring hebben gelezen, wordt ons ook in de brieven meegedeeld. 'Wanneer Christus, uw leven geopenbaard wordt, dan zult ook u met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid' (Ko.3:4). Hier staat dus niet dat Hij *aan* ons geopenbaard wordt, maar dat wij *met* Hem geopenbaard worden, en dat dat bovendien plaatsvindt in *heerlijkheid*. Evenzo: 'de openbaring van de Heer Jezus ... wanneer Hij komt om op die dag verheerlijkt te worden in al zijn heiligen en bewonderd te worden in allen die hebben geloofd' (2Thes.1:7-10). Opnieuw, hier staat niet dat hij wordt verheerlijkt en bewonderd door al zijn heiligen, maar *in* de heiligen, die met Hem verschijnen. Dat de gelovigen met de Heer Jezus worden geopenbaard van de hemel in heerlijkheid is alleen maar mogelijk als zij daaraan voorafgaand naar de hemel zijn verplaatst. 1Thes.4:15-20 spreekt daarover, en dat gedeelte heb ik al eerder aangehaald. De doden in Christus zullen opstaan en de overgebleven gelovigen worden veranderd en zij worden samen opgenomen in wolken, de Heer tegemoet in de lucht - en dat alles vindt plaats in een ondeelbaar ogenblik. Nu is het op grond van 1Thes.4 op zich nog mogelijk te denken dat dit plaatsvindt direct voorafgaand aan zijn verschijning, dus ná de grote verdrukking: De Heer daalt neer, halverwege gaat de Gemeente Hem tegemoet en zij keert direct met Hem weer terug in zijn neerdalende beweging naar de aarde. In het kader van de overige Schriftplaatsen lijkt deze uitleg mij echter onhoudbaar. Als de gelovigen verschijnen in heerlijkheid en de Heer in hen bewonderd wordt, veronderstelt dat, dat zij op dat moment volmaakt zijn, bekleed met de linnen klederen van de gerechtigheid die hun bij de rechterstoel gegeven zijn. Het is niet denkbaar dat de gelovigen 'onderweg naar de aarde' eventjes en-passant voor de rechterstoel worden geopenbaard. Bovendien beschrijft Op.19:6-10 de bruiloft van het Lam, die voorafgaat aan zijn verschijnen op de aarde. Dat die bruiloft - het moment waar bruidegom en bruid al 2000 jaar reikhalzend naar uitzien - ook even in een oogwenk tijdens het neerdalen van de Heer wordt afgewerkt is natuurlijk helemaal te onzinnig voor woorden. Kortom, de Schrift veronderstelt dat er een tijdspanne is tussen het moment van de opname en het moment van de verschijning.

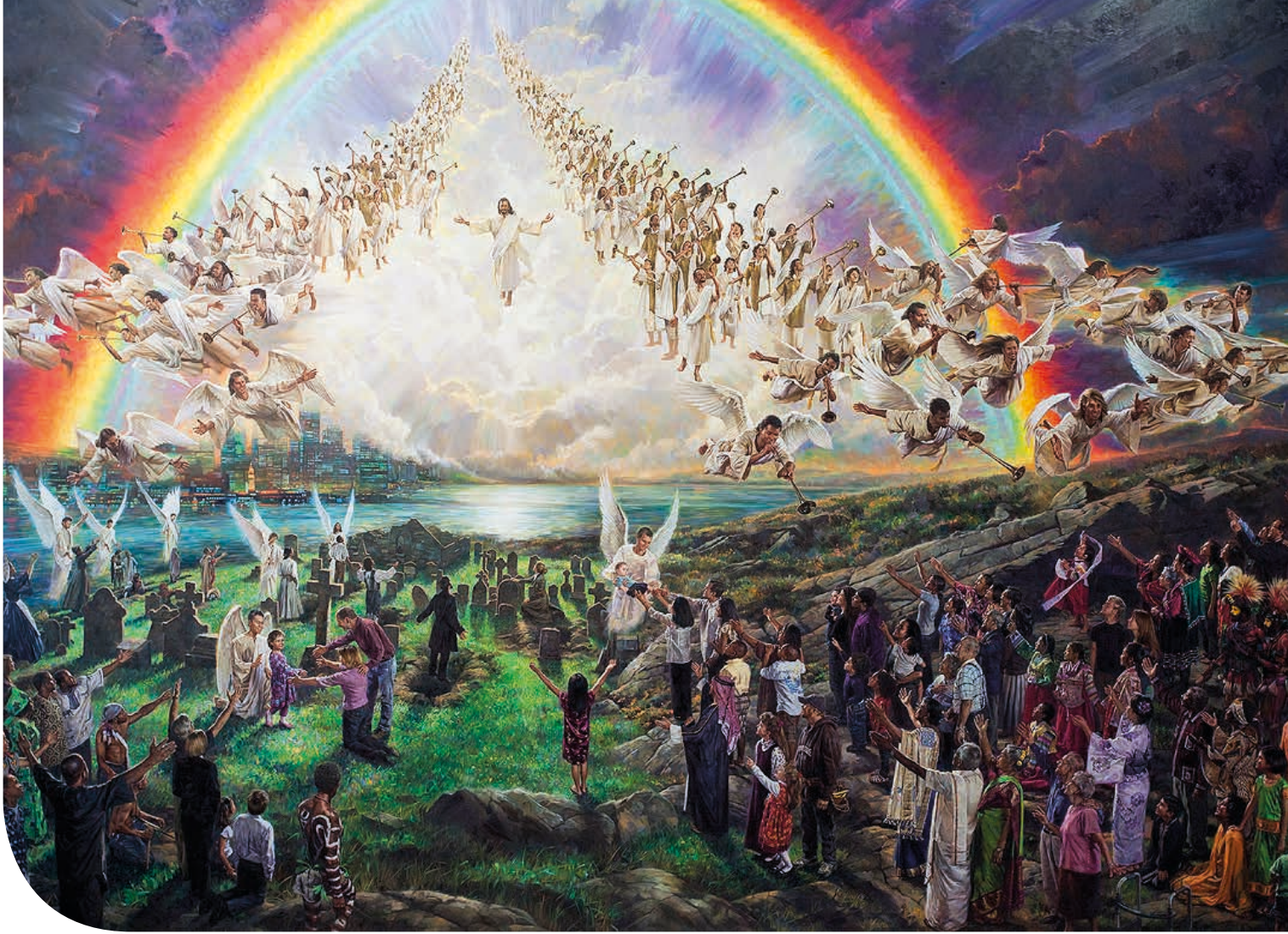
Er is nog een plaats waar de Heer Jezus spreekt over zijn komst voor de gelovigen, en dat is Johannes 14. Laten we die woorden in hun directe context lezen: 'Laat uw hart niet ontroerd worden. U gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis van

mijn Vader zijn vele woningen; als het niet zo was zou ik het u hebben gezegd, want ik ga heen om u plaats te bereiden. En als Ik ben heengegaan en u plaats heb bereid, kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat ook u zult zijn waar Ik ben' (Joh.14:1-3). De Heer Jezus spreekt hier met de zijnen over het vaderhuis. Dat huis was en is de vaste woonplek van de Eniggeborene, de Zoon van de Vader. Dat huis wordt ook óns thuis, ook wij krijgen daar een woonplek, en zo zullen wij altijd met de Heer zijn. Dat wil niet zeggen dat wij voor altijd daarbinnen blijven, net zomin als ik mijn hele leven binnen in mijn huis blijf. Ik ga er uit om taken te verrichten, maar 's avonds kom ik thuis. Evenzo heeft de Gemeente in de toekomst enerzijds 'externe taken', voorgesteld in bijv. de stad Jeruzalem en de heerschappij over de schepping. Maar haar thuis is voor altijd het eeuwig Vaderhuis. Nu zegt de Heer Jezus: Ik ga heen om voor jullie een plaats te bereiden in het huis van mijn Vader, en als ik dat gedaan heb kom Ik terug zodat jullie voor altijd bij Mij zullen zijn. De enige zinnige invulling die mijn inziens aan die woorden gegeven kan worden, is dat de Heer, als Hij komt om ons te halen, ons ook daadwerkelijk het Vaderhuis zal invoeren, om hén aan de Vader voor te stellen, die de Vader Hem gegeven heeft en dat zij daar zijn heerlijkheid zullen zien. Wat een moment zal dat zijn. Deze gebeurtenissen, het openbaar worden voor de Rechterstoel en het bekleden van de Bruid met haar witte kleren, de invoering in het Vaderhuis, de verzameling van de oudsten in de troonzaal en het aanrichten van het Bruiloftsmaal (in die volgorde?), om vervolgens met Hem *in heerlijkheid* te verschijnen, moeten dus plaatsvinden tussen de opname van de gelovigen en de verschijning van de Heer. Aangezien de oudsten zich al in de hemel bevinden voordat alle zegels, bazuinen en schalen worden bediend en dus aan het begin van de zeventigste jaar-week (en niet halverwege pas!), mag geconcludeerd worden dat de opname van de Gemeente de gebeurtenis zelf is die de aanvang van de 70^e jaar-week en van de grote verdrukking markeert. Alleen op die manier komt ook tot haar recht dat de grote verdrukking, die ook een door-en-door Joods karakter heeft, inderdaad bepaald is over het volk Israël en over Jeruzalem (en niet over de Gemeente), dat de mens van de zonde pas geopenbaard kan worden als de tegenhouder ook van de aarde is weggenomen. Zo krijgen de woorden van de Heer ook hun betekenis dat Hij de Gemeente zal bewaren voor het uur van de verzoeking dat over het hele aardrijk zal komen.

Slot

Ik heb in dit artikel het zogenaamde pre-mil en pre-trib standpunt verdedigd: de Heer Jezus komt terug voorafgaand aan de oprichting van zijn Vrederijk (pre-millennium) en niet daarna pas; en de opname van de Gemeente vindt plaats voorafgaand aan de grote verdrukking (pre-tribulation) en niet pas halverwege (mid-trib) of erna (post-trib). Dat de Heer terugkomt voordat hij zijn Vrederijk opricht, zal onder de lezers van dit blad weinig twijfel lijden. Dat de opname van de gemeente pas halverwege de grote verdrukking plaatsheeft (mid-trib), is een wat minder gangbare opvatting en leidt mijn inziens aan grote afwezigheid van iedere *supporting evidence* in de Schrift (ik nodig aanhangers van de mid-trib visie uit om dat standpunt met Schriftgegevens te onderbouwen). De meeste 'concurrentie' heeft de door mij verdedigde visie op dit moment van de zgn. post-trib visie. Ik zal dadelijk aangeven waardoor dit komt, maar nodig aanhangers van het laatstgenoemde standpunt uit om de volgende vragen te verklaren: (1) wie zijn de oudsten in de hemel (Op.4,5) en waar komen ze vandaan? (2) waarom worden zij onderscheiden van hen die uit de grote verdrukking komen (Op.7)? (3) wie is de bruid van het Lam, anders dan de Gemeente? (4) wie is de tegenhouder (2Thes.2) en (5) waarom sluit Paulus uit dat de mens van de zonde al kan worden geopenbaard zolang deze tegenhouder er nog is? (6) hoe kunnen gelovigen met de Heer verschijnen *in heerlijkheid* als zij niet eerst voor de Rechterstoel zijn geopenbaard? (7) Als de Gemeente tijdens de laatste jaar-week nog op aarde is, waar wordt dat vermeld in Openbaring en waarom worden zij niet verzegeld en alleen zij die uit de stammen van Israël zijn? (8) Welke betekenis hebben de woorden van de Heer dat Hij de gemeente zal bewaren voor de ure van de verzoeking die komt over hen die op de aarde wonen? (9) Wanneer worden gelovigen geopenbaard voor de Rechterstoel en vindt de bruiloft van het Lam plaats? (10) als de grote verdrukking dient om Israël te louteren en hen die op de aarde wonen te oordelen, waarom is de Gemeente dan in de grote verdrukking? Aan de post-tribs is de opgave om de bovenstaande vragen niet alleen afzonderlijk te beantwoorden, maar om ook een samenhangend kader te bieden waarin de gebeurtenissen en de daarmee samenhangende Schriftplaatsen een plek vinden zonder tegenstrijdigheden of hiaten. Hoe komt het nu dat de post-trib visie steeds meer terrein lijkt te winnen op de pre-trib visie? Ik geloof niet dat dit 'zomaar'

komt omdat men bij het herlezen van de Schrift nu plots tot een helderder inzicht is gekomen, maar dat het alles te maken heeft met de theologische wind die in de 21^e eeuw waait. De evangelisch-theologische idee van zware tijden in het laatst der dagen en van geestelijk verval in de Gemeente past niet in de optimistische en opgewekte visie van de neo-charismatische theologie. Zij voorziet juist een glorietijd voor de Gemeente in het laatst der dagen, waarin het aardrijk gaandeweg geclaimd wordt voor de koning Jezus, als voorbereiding op zijn komst in heerlijkheid. In deze visie past natuurlijk geen stiekeme 'ontsnapping' van de Gemeente aan de aarde, voordat het kwaad daar zijn culminatie vindt en de toorn van God ondergaat! Zij vlakken het onderscheid tussen de bedelingen dan ook uit, waardoor de Gemeente zich de rol, de roeping en de beloften van Israël toe-eigent. Ik heb het als mijn taak gezien

om de door mij gehuldigde visie te onderbouwen en van het kader te voorzien dat de Schrift daar - volgens mij - voor geeft. Ik geloof dat de visie van de Gemeente op haar hemels perspectief, waarbij we onze aardse verantwoordelijkheden natuurlijk niet veronachtzamen, van levensbelang is voor haar echte, geestelijke kracht. De kerkgeschiedenis toont aan dat in die tijden, waarin het de tegenstander lukte om de Gemeente van God van haar hemelse perspectief en roeping te beroven, ook de donkerste perioden in haar geschiedenis zijn geweest. Een juiste visie op onze roeping en toekomst maakt ons enerzijds bewust van onze relatie met de wereld, en vult ons tegelijk met des te meer ijver om daarin te staan als toegewijde getuigen en dienstknechten, die wachten op de komst van hun Heer.